

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **Bio Oil Development GmbH**, se sídlem Gut Zuckermantelhof 88, Schönkirchen, Rakousko, zast. JUDr. Ing. Ivanem Rottem, advokátem se sídlem Křížová 18, Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2012, čj. 29314-2/2012-900000-302, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2014, čj. 31 Af 129/2012-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jejího zástupce JUDr. Ing. Ivana Rotta, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 8. 3. 2012 byla provedena kontrola nákladního cisternového vozidla, při které bylo zjištěno přepravování minerálních olejů BIO100. Rozhodnutím Celního ředitelství Brno ze dne 13. 3. 2012, čj. 1983-7/2012-010100-23, bylo rozhodnuto o zajištění vozidla i minerálních olejů, neboť dopravované množství minerálních olejů, přestože přesahovalo množství, které lze považovat za množství pro osobní spotřebu, nebylo přepravováno se zákonem předepsanými doklady. Rozhodnutím Celního ředitelství Brno ze dne 21. 3. 2012 bylo uvolněno zajištěné nákladní cisternové vozidlo. Rozhodnutím Celního ředitelství Brno ze dne 7. 5. 2012, čj. 1983-25/2012-010100-23, bylo rozhodnuto o propadnutí zajištěných minerálních olejů BIO100. Odvolání žalobkyně, vlastníka minerálních olejů, bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 6. 2012, čj. 15831-2/2012-900000-302. K žalobě ve které žalobkyně namítala nezákonnost rozhodnutí o propadnutí výrobků, Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 28. 5. 2014, čj. 31 Af 120/2012-55, rozhodnutí žalovaného zrušil. Rozsudek Krajského soudu v Brně byl následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, čj. 10 Afs 148/2014-70.

[2] Celní ředitelství Brno rozhodnutím ze dne 10. 7. 2012, čj. 1983-36/2012-010100-23, stanovilo žalobkyni povinnost uhradit dle § 42e odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“), náklady za skladování výrobků – minerálních olejů (motorová nafta v množství 29 841 l při teplotě 15°C) ve výši 17 717 Kč do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobkyně podala odvolání, jež bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 8. 2012, čj. 29314-2/2012-900000-302, zamítnuto.

[3] K žalobě žalobkyně Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 28. 5. 2014, čj. 31 Af 129/2012-38 (dále jen „napadený rozsudek“), rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné ve vztahu k vypořádání odvolací námítky o nepřiměřené výši účtovaných nákladů za uskladnění. Dle krajského soudu žalovaný označil cenu nákladů za přiměřenou a obvyklou bez bližšího odůvodnění a „paušálně“ odkázal na zákon č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky (dále jen „zákon o majetku ČR“); není zřejmé, zda, jak a s čím provedl srovnání předtím, než dospěl k závěru o přiměřenosti (obvyklé ceně) výše nákladů spojených s uskladněním propadlých minerálních olejů. Pokud zákon výslovně neupravuje podmínky uskladnění, nelze postupovat při volné úvaze správního orgánu ohledně uskladnění libovolně, nýbrž je nutno postupovat v souladu s ústavními principy (poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42) a zásadami příslušného právního odvětví; v projednávané věci nedošlo k naplnění zásady přiměřenosti dle § 5 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), resp. její dodržení nebylo nijak přezkoumatelně odůvodněno.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[4] Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení napadeného rozsudku, a to z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též jen „s. ř. s.“).

pokračování

[5] Stěžovatel předně namítl, že není správný závěr krajského soudu, podle něhož je na volném uvážení správce daně (zde Celního ředitelství Brno), jakým způsobem zajištěné výrobky uskladní, z čehož dle krajského soudu plyne, že z odůvodnění rozhodnutí o uložení povinnému subjektu (zde žalobkyni) náhrady nákladů za uskladnění výrobků musí být zřejmá přiměřenost účtovaných nákladů. Stěžovatel uvedl, že dle § 14 zákona o majetku ČR je povinen postupovat nejen přiměřeně, ale především účelně a hospodárně. Výše skladného se odvíjí vždy i od druhu zboží a povinnosti toto zboží řádným způsobem zabezpečit proti poškození a zničení; uskladnění musí být vždy přiměřené a hospodárné ve smyslu zákona o majetku ČR. Stěžovatel konstatoval, že na žalobkyni pouze přenesl náklady, které sám uhradil, pokud by však výrobky byly vydány zpět žalobkyni (tj. nedošlo by k vydání rozhodnutí o jejich propadnutí), pak by tyto náklady na uskladnění byly nákladem státu a nešlo by o nich smýšlet pouze jako o nákladech přiměřených, ale byly by (nad to) považovány jako účelné a hospodárné, neboť stěžovatel při své činnosti ani nesmí jinak postupovat. Závěr krajského soudu o nedodržení zásady přiměřenosti tedy není dle stěžovatele správný.

[6] V této souvislosti stěžovatel uvedl, že krajský soud byl oprávněn v rámci přezkumu pouze posuzovat, zda byly správní orgány oprávněny náklady za uskladnění na žalobkyni požadovat či nikoliv; předmětem přezkumu nemohla být výše nákladů.

[7] Pro případ, že Nejvyšší správní soud nepřisvědčí uvedené argumentaci, namítl stěžovatel dále nedostatek podmínek řízení před krajským soudem, neboť zkoumání (přiměřenosti) konkrétní výše nákladů na uskladnění zajištěných výrobků nepřísluší správním soudům, nýbrž soudům občanskoprávním; odkázal na usnesení zvláštního senátu pro kompetenční spory ze dne 31. 1. 2012, čj. Konf 60/2011-15.

[8] Žalobkyně ve vyjádření uvedla, že stěžovatel zaměňuje § 42a zákona o spotřebních daních a § 42e téhož zákona. Argumentaci stěžovatele zněním § 14 zákona o majetku ČR označila žalobkyně za projev „vrchnostenské nadřazenosti stěžovatele nad ostatními subjekty veřejného práva“, resp. za přístup „ignorující“ zásadu přiměřenosti. Absence odůvodnění výše nákladů by v praxi mohla vést k překvapivým a pro daňový subjekt likvidačním účinkům požadavků správce daně. Poukaz stěžovatele na rozsudek čj. Konf 60/2011-15 označila žalobkyně za nepřipadný, neboť se týká § 118 odst. 6 zákona o spotřebních daních, jenž je ustanovením speciálním - dopadajícím na režim spotřební daně z tabákových výrobků podle části třetí, hlavy V. zákona o spotřebních daních; nelze zde užít *analogii legis* na postup dle části druhé, hlavy I. téhož zákona, eventuálně na § 42a téhož zákona systematicky zařazeného do části první téhož zákona.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky pro projednání kasační stížnosti, a proto přezkoumal v záhlaví označený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či řízení jeho vydání předcházející netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Nedůvodnou kasační stížnost zamítl.

III.A Otázka příslušnosti správních soudů v projednávané věci

[10] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval argumentem stěžovatele o nedostatku příslušnosti krajského soudu rozhodovat ve správním soudnictví o přiměřenosti výše nákladů za uskladnění zajištěných minerálních olejů. S názorem stěžovatele se však neztotožnil, a to z následujících důvodů.

[11] Podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních „*celní úřad nebo celní ředitelství zajistí vybrané výrobky, popřípadě i dopravní prostředek, který je dopravuje, jestliže zjistí, že vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 6, 27 a 27c, 30, 51, 100 nebo 100a s výjimkou uvedenou v § 50 odst. 8*“ téhož zákona. Dle § 42 odst. 5 téhož zákona „*celní úřad nebo celní ředitelství určí místo a způsob uskladnění zajištěných vybraných výrobků nebo dopravního prostředku. Náklady na uskladnění zajištěných vybraných výrobků a dopravního prostředku hradí jejich vlastník, popřípadě osoba, u níž byly vybrané výrobky zjištěny, pouze v případě, že celní úřad nebo celní ředitelství rozhodne o propadnutí nebo zabrání zajištěných vybraných výrobků nebo dopravního prostředku*“. Dle § 42b odst. 1 téhož zákona „*celní úřad nebo celní ředitelství, které rozhodlo o zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, bezodkladně zahájí řízení, jehož cílem je prokázání, zda s vybranými výrobky bylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2 nebo zda dopravní prostředek takové výrobky dopravoval*“. Takto zahájení řízení může být ukončeno buď tím, že zajištěné výrobky (a příp. i dopravní prostředek je převážející) jsou rozhodnutím uvolněny dle § 42c téhož zákona, nebo se naopak rozhodne o jejich propadnutí nebo zabrání dle § 42d téhož zákona. Dle § 42d odst. 3 téhož zákona „*s propadnutými nebo zabranými vybranými výrobky se naloží způsobem stanoveným zvláštními právními předpisy⁶⁸⁾ nebo se tyto výrobky zničí; propadnuté nebo zabrané tabákové výrobky se zničí vždy. Zničení vybraných výrobků se provede na náklady původního vlastníka, popřípadě osoby, u níž byly vybrané výrobky zjištěny*“.

[12] V projednávané věci byly přepravovány „vybrané výrobky“ - minerální oleje žalobkyně. Vzniklo podezření na porušení zákonné povinnosti přepravovat vybrané výrobky s příslušnými doklady vyžadovanými zákonem o spotřebních daních (zde zjednodušeným průvodním dokladem); proto byly vybrané výrobky zajištěny a uskladněny, v důsledku čehož vznikly náklady na uskladnění. V případě, že je v návazném řízení potvrzeno podezření na porušení povinnosti přepravovat vybrané výrobky s příslušnými doklady, vysloví správní orgán propadnutí (nebo zabrání) zajištěných vybraných výrobků. Jedná se o ustanovení sankční povahy, dle kterého za porušení veřejnoprávní povinnosti ve vztahu ke spotřební dani lze uložit majetkovou sankci spočívající v propadnutí vybraných výrobků či dopravního prostředku, kterým byly dopravovány (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2010, čj. 1 Afs 12/2010-107, a ze dne 27. 11. 2014, čj. 10 Afs 148/2014-70). K vyslovení propadnutí minerálních olejů došlo i v projednávané věci. Dojde-li k pravomocnému vyslovení propadnutí vybraných výrobků, má to za následek, že vlastník výrobků je povinen nést náklady na jejich (předchozí) uskladnění a rovněž náklady za jejich zničení (dojde-li ke zničení).

pokračování

[13] Právní teorie rozlišuje různé metody, které napomáhají určit, zda se v tom kterém případě jedná o vztah veřejnoprávní nebo naopak soukromoprávní; takové určení má zásadní procesní význam. Mezi tyto metody náleží zejména teorie zájmová, teorie mocenská, teorie organická či metoda právní regulace (srov. např. rozsudek ze dne 20. 5. 2010, čj. 9 Afs 97/2009-115). Podstatnou pro posouzení soukromoprávní či veřejnoprávní povahy právního vztahu je identifikace předmětu řízení, kterým je v projednávané věci povinnost stanovená v § 42 odst. 5 zákona o spotřebních daních uhradit náklady spojené s uskladněním zajištěných výrobků, u nichž byla vyslovena sankce propadnutí.

[14] Celní ředitelství Brno vystupovalo při rozhodování o zajištění vybraných výrobků, při rozhodování o propadnutí těchto vybraných výrobků i při rozhodování o uložení žalobkyni povinnosti uhradit náklady na jejich skladování jako nositel veřejné moci a žalobkyně s ním nebyla v rovném postavení. Celní ředitelství Brno zde působilo jako kontrolní orgán, který v případě podezření a poté jednoznačném zjištění (prokázání), že došlo k porušení zákonné povinnosti, ze své vrchnostenské (státní) pozice uložil žalobkyni zákonem stanovenou sankci a rovněž (dalším rozhodnutím) povinnost uhradit náklady na uskladnění výrobků (minerálních olejů), jichž se sankce propadnutí týkala. Nejednalo se o obchodní vztah, ve kterém by si žalobkyně u Celního ředitelství Brno objednala uskladnění zajištěných minerálních olejů, proto není na místě argumentace usnesením zvláštního senátu dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 31. 1. 2012, čj. Konf 60/2011-15 (v daném případě se jednalo o objednání tabákových nálepek a povinnost zaplatit za ně cenu, a to i po jejich neodebrání).

[15] V této věci se tedy jedná o vztah veřejnoprávní, proto příslušnými k projednání a rozhodnutí věci jsou soudy správního soudnictví.

III.B Rozsah soudního přezkumu nákladů na uskladnění zajištěných výrobků

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítl, že krajský soud nebyl oprávněn přezkoumávat výši nákladů uložených žalobkyni k úhradě, nýbrž jen skutečnost, zda zde bylo (zákonně) oprávnění úhradu nákladů rozhodnutím uložit.

[17] Ani této námitce zdejší soud nepřisvědčil.

[18] Celní ředitelství Brno uložilo žalobkyni dle § 42e odst. 3 zákona o spotřebních daních povinnost uhradit náklady za skladování minerálních olejů ve výši 17 717 Kč. Žalobkyně podala odvolání, ve kterém (mimo jiné) namítla nepřiměřenost výše nákladů a nepřezkoumatelnost stanovení této výše. Stěžovatel odvolání zamítl, přičemž se – jen velmi stručně – snažil reagovat na výtku žalobkyně proti uloženým nákladům. Žalobkyně podala proti rozhodnutí stěžovatele žalobu dle § 65 a násl. s. ř. s., ve které vznesla obdobné námitky jako v odvolání a domáhala se zrušení rozhodnutí stěžovatele.

[19] Dle § 65 odst. 1 s. ř. s. „[k]do tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen 'rozhodnutí'), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“ Ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. stanoví, že „[s]oud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.“

[20] Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí stěžovatele a v rámci svých žalobních bodů zpochybnila výši nákladů jí uložených a namítla nepřezkoumatelnost vypořádání její odvolací námitky k této otázce; podstatou žalobních bodů tak byl zásah do majetkových práv žalobkyně a porušení jejího práva na řádné odůvodnění správního rozhodnutí. Žádný „zvláštní zákon“ nestanoví, že by žalobkyně dle § 65 odst. 1 s. ř. s. postupovat nemohla, a ani stěžovatel nenamítl, že by takový postup žalobkyně byl v rozporu s některým „zvláštním zákonem“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně tedy proti rozhodnutí stěžovatele podala v souladu s citovaným ustanovením žalobu a krajský soud byl povinen se zabývat všemi jejími (řádně a včas formulovanými) žalobními body; současně byl povinen *ex officio* přihlížet i k zákonem stanoveným vadám rozhodnutí žalovaného. Ze žádného zákona nevyplývá, že by se krajský soud mohl odmítnout zabývat žalobními námitkami směřujícími proti výši uložených nákladů a jejich řádnému odůvodnění správními orgány. Stěžovatel se tedy mylí, domnívá-li se, a to bez bližší konkretizace a poukazu na některé zákonné ustanovení, že přezkum krajského soudu (správních soudů) v daném případě měl být omezený.

III.C Otázka nepřezkoumatelnosti odůvodnění výše nákladů uložených k úhradě

[21] Stěžovatel uvedl, že náklady na skladování hradilo primárně Celní ředitelství Brno, jež muselo postupovat v souladu se zákonem o majetku ČR účelně a hospodárně; náklady byly přiměřené. Není tak na místě po správních orgánech vyžadovat, aby z odůvodnění jejich rozhodnutí o uložení nákladů k úhradě žalobkyni vyplývala (také) argumentace o přiměřenosti výše nákladů.

[22] Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčil a naopak považuje za správné závěry krajského soudu (viz zde zkráceně uvedené v odst. [3]).

[23] Ze správního spisu vyplývá, že Celní ředitelství Brno v odůvodnění rozhodnutí o stanovení náhrady nákladů za uskladnění minerálních olejů pouze uvedlo, že výrobky byly skladovány od 8. 3. 2012 (den kontroly) do 9. 5. 2012 (den doručení rozhodnutí o propadnutí výrobků žalobkyni) ve skladu právnické osoby AGROPODNIK, akciová společnost, Jihlava, na základě smlouvy; náhrada nákladů činí 17 717 Kč. K odvolání žalobkyně stěžovatel odůvodnil výši uložených nákladů k úhradě tak, že ke skladování došlo od 8. 3. 2012 do 9. 5. 2012, přičemž cena za první měsíc skladování 1000 litrů minerálních olejů činí 326,34 Kč a za každý další měsíc 83,79 Kč; skladováno bylo na základě smlouvy č. V – 337 ze dne 1. 10. 1997 (ve znění dvou dodatků z roku 2010 a 2012) uzavřené se společností AGROPODNIK, akciová společnost, Jihlava. Uvedl, že dle § 42 odst. 5 zákona o spotřebních daních má Celní ředitelství Brno právo

pokračování

určit místo a způsob uskladnění; volba místa nebyla v dispozici žalobkyně. Dle stěžovatele účtovaná cena za skladování se mu nejeví jako nepřiměřená; smlouva o skladování musí být uzavřena v souladu se zásadou hospodárnosti dle § 14 zákona o majetku ČR, neboť Celní ředitelství Brno (stát) je prvotním nositelem nákladů na skladování.

[24] Nejvyšší správní soud se již ve své dřívější judikatuře opakovaně vyslovil k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, kde uvedl, že nezabýval-li se správní orgán (či soud) námitkou účastníka řízení a není-li z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, proč správní orgán (soud) nepovažoval za důvodnou argumentaci účastníka řízení, resp. proč jeho námitky považoval za liché, je rozhodnutí stiženo vadou nepřezkoumatelnosti. Nepřezkoumatelnost je založena také tam, kde absentují v odůvodnění rozhodovací důvody a kde správní orgán (soud) opře své rozhodnutí o skutečnosti v řízení nezjišťované. Obdobně jako ve skutkové oblasti, i v oblasti nedostatečně vyložené a zdůvodněné právní argumentace nastávají obdobné následky vedoucí k neúplnosti a zejména k nepřesvědčivosti rozhodnutí (srov. např. rozsudky ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 As 7/2011-48, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 21. 11. 2013, čj. 7 Afs 83/2013-45).

[25] Právě o takový případ se jedná u rozhodnutí stěžovatele. Jak již uvedl krajský soud, stěžovatel ohledně výše nákladů a jejich přiměřenosti pouze odkázal na faktury vystavené jinou právnickou osobou za uskladnění zajištěných minerálních olejů a přiměřenost výše nákladů odůvodnil odkazem na zákon o majetku ČR. Takové vypořádání odvolací námitky žalobkyně však nelze považovat za dostatečné. Je zjevné, že stěžovatel si přiměřenost nákladů jemu účtovaných a poté žalobkyni uložených k úhradě nijak nezjišťoval a neověřoval; není proto patrné, z čeho dovodil, že tyto konkrétní náklady nebyly nepřiměřené, jak tvrdila žalobkyně. Jeho odkaz na zákon o majetku ČR (a příp. smlouvu uzavřenou s právnickou osobou zajišťující pro něj uskladnění) na odvolací námitku žalobkyně nedává odpověď. Žalobkyně nezpochybňovala (ostatně ani krajský soud a zdejší soud to nečiní), že stěžovatel má povinnost postupovat dle zákona o majetku ČR; povinnost postupu dle tohoto zákona však bez dalšího neznamená, že by tím byla vyloučena možnost vybočení (excesu) v konkrétním případě.

[26] Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že to bylo právě Celní ředitelství Brno, které mělo určit místo a způsob uskladnění a stanovit i náklady za uskladnění; nebyla zde dispozice žalobkyně. Krajský soud však správně uvedl, že ačkoliv zákon o spotřebních daních výslovně neuvádí podmínky k výběru místa a způsobu uskladnění, ani ke stanovení výše nákladů na uskladnění, je správní orgán povinen postupovat při tomto zákonem umožněném „správním uvážení“ v souladu s ústavněprávními limity, jež je nutno v demokratickém materiálním právním státě respektovat (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42). Kromě těchto ústavních limitů je konkrétně v § 5 odst. 3 daňového řádu stanoveno, že správce daně má povinnost šetřit práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob v souladu s právními předpisy a používat při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní. Jedná se o jednu ze základních zásad při správě daní, kterou jsou správní orgány povinny dodržovat. Pokud dojde účastníkem řízení (zde žalobkyní) ke zpochybnění naplnění zásad

výše uvedených, je na správci daně (zde na Celním ředitelství Brno a stěžovateli), aby ve svém rozhodnutí řádně a přezkoumatelně vyložil, proč jsou výtky účastníka řízení mylné.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Pro uvedené Nejvyšší správní soud nedůvodnou kasační stížnost dle § 110 odst. 1, věty druhé, s. ř. s. zamítl.

[28] Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti dle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120 s. ř. s. Náklady řízení na straně žalobkyně spočívají v odměně jí zastupujícího advokáta za úkon - sepis vyjádření ke kasační stížnosti ve výši mimosmluvní odměny 3 100 Kč a náhradě hotových výdajů v paušalizované částce 300 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod. 5., § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3., vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]; přiznána byla rovněž náhrada částky odpovídající příslušné výši daně z přidané hodnoty 714 Kč vypočtené z odměny za zastupování a z náhrad určených dle § 35 odst. 2 věty druhé s. ř. s. (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem tak bylo stěžovateli uloženo uhradit na nákladech kasačního řízení částku 4114 Kč. Podle § 149 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, za použití § 64 s. ř. s., je přiznaná náhrada nákladů řízení splatná k rukám zástupce žalobkyně - advokáta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu